

Капелюх.

Мініатюра.

Одного разу одного звичайного зимового дня, одному звичайному чоловікові подарували звичайного капелюха. Водночас – простий і оригінальний подарунок. Та на чоловіка він справив якесь дивне враження. Чоловікові здалося, що до його рук потрапив не просто капелюх, а щонайменше – незвичайний. Чоловік вирішив, що з появою цього звичайного аксесуару, в його житті мають відбутися незвичайні зміни. Чоловік так щиро повірив у власні фантазії, що незабаром з ним справді почало відбуватися щось незвичайне.

Світ з буденного, сірого, не привабливого, звичайного поступово перетворювався на яскравий, барвистий, калейдоскопічний... Одним словом незвичайний. Кожний день приносив нові враження, нові знайомства, невідомі переживання, приємні відчуття, і нарешті в житті чоловіка з'явилося справжнє кохання. Точніше – незвичайне кохання. Ні, якби це сталося а житті звичайної людини, то це було б звичайне кохання. Але це відбулося в житті, тепер уже незвичайного чоловіка, і тільки через те, що він був власником незвичайного капелюха.

Чоловік був на вершині блаженства, він отримав від життя все чого тільки можна було бажати. Він став шанованою людиною, мав чудову сім'ю, дітей, отримував задоволення від роботи. Жодна подія у місті не відбувалася без його присутності..

Та одного разу, поглянувши в дзеркало, чоловік, залишився незадоволеним побаченим. Його, хоча й незвичайний, але старенький капелюх, зовсім не пасував до брендового одягу, дорогого взуття, золотих запонок, персня та масивного годинника на зап'ястку. Чоловік саме збирався на вечірку. Туди прийде місцева еліта. Всі намагатимуться вразити зовнішнім виглядом, оздобами, коштовностями, а він – у старому капелюсі. Вголос, звичайно, ніхто нічого не скаже, бо занадто високо він піднявся, щоб отак привселюдно кепкувати з нього. А позаочі?

«Що мені до їх думок, хай тільки писнуть, розчавлю як комара», – подумав чоловік і грізно подивився у дзеркало. Та зустрівшись з власним відображенням, посмутнів. «Ні, капелюх тут зовсім недоречний. Не біда, коли сьогодні я залишу його вдома», – вирішив чоловік і жбурнув капелюха в дальній куток верхньої полиці шафи.

Про свій вчинок чоловік пошкодував майже відразу. Знявши капелюха, він відчув себе наче оголеним, беззахисним, постійно мацав голову, тер лисину та пітнів. На вечірці був неуважним, боязко оглядався, на зауваження дружини відповідав різко і неввічливо. Розуміючи, що своєю поведінкою викликає подив у присутніх, покинув товариство і поїхав додому.

Дорогою намагався зрозуміти причину власної роздратованості. Що перетворило його – ще недавно могутнього і сильного на застрашеного і розгубленого? Що всі ці роки давало йому все чого тільки забажав? Чоловік кинув погляд на дружину, яка сиділа поруч і зовсім не звертала увагу на переживання чоловіка. Вона здалася йому чужою.

Невже я кохав цю жінку все своє життя? Невже це було незвичайне кохання? Якщо так, то чому зараз, дивлячись на цю дорого одягнену та розцяцьковану прикрасами ляльку я нічого не відчуваю? Нічого...ні закоханості, ні ненависті, ні...нічого...Невже таке могло статися з незвичайним коханням?

Добре, що ще незвичайного є в його житті? Діти...Діти? Вони давно живуть за кордоном, бо там родилися, здобували освіту. Він не відразу пригадав коли бачив їх останній раз чи телефонував. Внуки? Як не напружував пам'ять та так і не згадав чи вони в нього є взагалі.

Друзі? В таких як він не буває друзів – колеги по роботі, бізнес партнери, тільки не друзі.

Все, більше нічого не залишилося.

Невже це все через капелюх? Невже такий собі звичайний капелюх перетворив його життя на незвичайне? Чи він сам усе вигдав, а капелюх йому лише у цьому допоміг, підштовхнув. То він зараз приїде додому, одягне капелюха і знову буде все як раніше. Він знову заживе своїм незвичайним життям.

Чоловік наказав водієві їхати швидше. Під'їхавши до будинку, не став чекати поки йому відчинять двері авто, поспіхом кинувся до дверей будинку, забіг у передпокій, знайшов на полиці шафи капелюха...

...Чоловік стояв посеред кімнати, тримав в руках старого капелюха і розумів, що нічого незвичайного в його житті не було. А незвичайне сталося лише тепер, коли він зрозумів, що ні капелюх, ні будь яка інша річ не можуть зробити життя людини незвичайним. Це під силу лише самій людині.

Чоловік вперше був щасливим і це справді було надзвичайно.